

Sygn. akt II Ka 241/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 stycznia 2018 r.

Sąd Okręgowy w Ostrołęce II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSO Magdalena Dąbrowska

Sędziowie SSO Wiesław Oryl

SSO Artur Bobiński (spr.)

Protokolant : Irena Dawid

przy udziale prokuratora Prokuratury Okręgowej Adama Kolbusa

i pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego S. B.

po rozpoznaniu w dniu 25 stycznia 2018 r.

w sprawie **D. T.** oskarżonego z art. 18 § 2 in. k.k.

apelacji obrońcy oskarżonego od wyroku Sądu Rejonowego w Ostrołęce z dnia 16 marca 2017 r. sygn. akt. IIK 233/16,

1. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;
2. zasądza od oskarżonego D. T. na rzecz oskarżyciela posiłkowego S. B. kwotę 420 (czteryście dwadzieścia) złotych , tytułem zwrotu kosztów zastępstwa adwokackiego przed sądem II instancji;
3. koszty procesu przed sądem odwoławczym przejmuje na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt IIKa 241/17

UZASADNIENIE

D. T. został oskarżony o to, że w nieustalonym miejscu i czasie, jednak nie później niż w dniu 13 maja 2015 roku, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, nakłonił M. K. do tego aby podjął wobec S. B. działania bezprawne w celu doprowadzenia go do wydania pieniędzy w kwocie 6500 złotych;

to jest o czyn z art. 18 § 2 kk w zw. z art. 282 kk

Sąd Rejonowy w Ostrołęce wyrokiem z dnia 16 marca 2017 r. w sprawie II K 233/16

1. D. T. w ramach zarzuconego mu czynu uznał za winnego tego że w nieustalonym miejscu i czasie, jednak nie później niż w dniu 13 maja 2015 roku nakłonił M. K. do zastosowania działań bezprawnych, w tym do użycia groźby bezprawnej wobec S. B. w celu zmuszenia go do zwrotu wierzytelności w kwocie 6500 złotych, to jest czynu wypełniającego dyspozycję art.18§2 kk w zw. z art.191 § 2 kk i na podstawie art.91 § 1 kk w zw. z art.191 § 2 kk wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;
2. na podstawie art.69 § 1 i 2 kk w zw. z art.70 § 1 kk wykonanie kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 2 (dwóch) lat próby;

3. na podstawie art.72 § 1 pkt 1 kk zobowiązał oskarżonego do informowania kuratora o przebiegu okresu próby;
4. na podstawie art.46 §2 kk orzekł od oskarżonego D. T. na rzecz pokrzywdzonego S. B. kwotę 1000 (jeden tysiąc) złotych tytułem nawiązki;
5. zasądził od oskarżonego na rzecz oskarżyciela posiłkowego kwotę 1230 (tysiąc dwieście trzydzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego;
6. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania w kwocie 190 (sto dziewięćdziesiąt) złotych, w tym 120 (sto dwadzieścia) złotych opłaty.

Apelację od powyższego wyroku złożył obrońca oskarżonego. Zaskarżył powyższy wyrok w całości zarzucając Sądowi I instancji:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mający wpływ na jego treść przez ustalenie, że oskarżony w nieustalonym miejscu i czasie, nie później niż 13 maja 2015r. nakłonił M. K. do działań bezprawnych w tym go użycia groźby bezprawnej wobec S. B. w celu zmuszenia go do zwrotu wierzytelności w kwocie 6500zł to jest do czynu kwalifikowanego z art. 18 § 2 kk w zw. z art. 191§ 2 kk,
2. obrazę prawa procesowego mającą wpływ na treść wyroku poprzez tłumaczenie nie dających się usunąć wątpliwości zamiast na korzyść oskarżonego ,to na jego niekorzyść, brak obiektywizmu w ocenie materiału dowodowego przez jego wybiórczość i pominięcie okoliczności dla oskarżonego korzystnych, całkowity brak ustaleń w przedmiocie ewentualnych relacji między oskarżonym a św. M. K., co doprowadziło Sąd do mylnego wniosku, jakoby to oskarżony był inspiratorem próby odzyskania długu od S. B. poprzez bezprawne działania M. K..

W konkluzji obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od popełniania zarzucanego mu czynu.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego D. T. nie zasługiwała na uwzględnienie.

Sąd Rejonowy nie dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych w następstwie naruszenia prawa procesowego, co zarzucił obrońca oskarżonego D. T.. Odnosząc się do zarzutu naruszenia prawa procesowego wskazać należy, że skarżący nie wyartykułował wprost jakie przepisy procedury jego zdaniem naruszył sąd rejonowy. Z treści apelacji wynika, że skarżący wskazał na naruszenie zasady in dubio pro reo wynikającej z art. 5 § 2 kpk oraz zasady swobodnej oceny dowodów określonej w art. 7 kpk. Wbrew stanowisku skarżącego sąd rejonowy nie dopuścił się takich uchybień w sferze prawa procesowego, które skarżący podnosił w apelacji. Argumenty przytoczone w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, jakie legły u jego podstaw, dają asumpt do tezy, że sąd rejonowy orzekał w oparciu o całokształt materiału dowodowego, a zgromadzone dowody ocenił przez pryzmat art. 7 kpk. Odmienne wnioski obrońcy oskarżonego oparte są na wybiórczej ocenie materiału dowodowego, co sprawia, że podnoszone zarzuty nie mogły przynieść oczekiwanego skutku procesowego. Wskazać należy na wewnętrzną sprzeczność złożonego środka odwoławczego. Obrońca oskarżonego sformułował bowiem wykluczające się zarzuty. Skarżący zarzuca naruszenie jednocześnie art. 5 § 2 kpk i art. 7 kpk, nie dostrzegając, że przepisy te mają charakter rozłączny. Wątpliwości, których nie usunięto w toku postępowania dowodowego – w rozumieniu art. 5§2 kpk, mogą powstać jedynie wtedy, gdy sąd orzekający po wyczerpaniu możliwości dowodowych, oceni materiał dowodowy zgodnie ze standardami wyznaczonymi przez zasadę swobodnej oceny dowodów (taki pogląd, akceptowany przez sąd orzekający w niniejszej sprawie, wyraził Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 10 października 2013 r. w sprawie VKK 119/13 opublikowanym w LEX nr 1400594). Tym samym naruszenie art. 5§2 kpk może wchodzić w grę tylko w sytuacji, gdy pomimo oceny materiału dowodowego w zgodzie z wymogami art. 7 kpk, powstanie taki stan wątpliwości, który wymaga zastosowania zasady in dubio pro reo. Powyższe powoduje, że podnoszenie zarzutów naruszenia art. 5§2 kpk i art. 7 kpk jest zabiegiem metodologicznie wadliwy.

Powyższe uchybienie nie wyklucza jednak możliwości dokonania kontroli instancyjnej zaskarżonego orzeczenia w granicach wyznaczonych tym środkiem.

W ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy wykazał, że zachowanie oskarżonego D. T. wyczerpywało znamiona czynu z art. 18§2 kk w zw. z art. 191§2 kk. Do takiego wniosku prowadziła ocena zgromadzonych dowodów, przeprowadzona w zgodzie z zasadami logiki i doświadczenia życiowego. Wbrew stanowisku skarżącego zgromadzone dowody wskazują, że jedynie oskarżony D. T. mógł podżegać M. K. do dokonania przestępstwa na szkodę S. B.. Świadczy o tym sekwencja zdarzeń. Oskarżony był niezadowolony z naprawy samochodu. Winą za uszkodzenie silnika obarczał S. B.. Pokrzywdzony S. B. stanowczo przeczył aby w ramach zleconej naprawy dokonywał remontu silnika. Co więcej podał, że informował D. T. o wycieku oleju, a nawet miał uzupełnić jego niedobór. Niewątpliwie pomiędzy D. T. a S. B. doszło do sporu finansowego na tle naprawy samochodu. D. T. rozmiar poniesionej jego zdaniem szkody określił na 6.000 zł. Gdy zawiodły wszelkie legalne środki dochodzenia tego roszczenia oskarżony D. T. sięgnął po te o charakterze przestępczym. Stąd dość duży upływ czasu pomiędzy naprawą samochodu a wizytą M. K. u pokrzywdzonego. D. T. próbował bowiem najpierw uzyskać zaspokojenie swoich roszczeń z polisy ubezpieczeniowej S. B.. Gdy okazało się to niemożliwe dzwonił do niego, próbował skłonić go do spłaty kwoty 6.000 zł w ratach. S. B. przeczył roszczeniu. Oskarżony D. T., zamiast obrać drogę przewidzianą prawem i skierować sprawę na drogę sądową, zlecił odzyskanie długu M. K.. Jako wręcz infantylne ocenić należy, że M. K. mógł przypadkowo dowiedzieć się o sporze finansowym pomiędzy oskarżonym a pokrzywdzonym i wykorzystać to. Pokrzywdzony S. B. zamieszkuje w gminie K. oddalonej o kilkadziesiąt kilometrów od miejsca zamieszkania M. K. tj. P.. Nieprawdopodobnym jest by z uwagi na powyższe mógł się dowiedzieć od osób trzecich innych niż oskarżony, o roszczeniach oskarżonego D. T. wobec S. B.. Nadto nawet jeżeliby odrzucić zeznania pokrzywdzonego S. B., który wskazał, że M. K. powołał się wprost na to, że przychodzi od D. T., to na winę oskarżonego wskazują inne dowody. Tylko bowiem od oskarżonego D. T. M. K. mógł dowiedzieć się w jakiej wysokości kwotę ma odzyskać. Stąd M. K. rozgraniczał jaką kwotę S. B. ma przekazać tytułem roszczenia D. T., a jakie jest jego „wynagrodzenie” za wykonanie „zlecenia”. Zdaniem Sądu Okręgowego oskarżony co najmniej uzgodnił z M. K., że kwotę 500 zł tytułem zysku M. K. uzyska od pokrzywdzonego S. B.. Stąd należało przyjąć, że oskarżony D. T. podżegał M. K. do zmuszania zwrotu wierzytelności w kwocie 6.500 zł., a nie 6.000 zł.

Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych okazał się zatem chybiony. Sąd Rejonowy poczynił wyłącznie prawdziwe ustalenia faktyczne. Właściwie ocenił zgromadzony w sprawie materiał dowodowy. Odmierna jego ocena dokonana w złożonej przez obrońcę apelacji jest jednostronna. Wynika z bezkrytycznego dania wiary wyjaśnieniom oskarżonego. Sąd rejonowy dowód z wyjaśnień oskarżonego ocenił w zgodzie ze wskazaniem wynikającymi z art. 7 kpk tj. swobodnie, z uwzględnieniem zasad logiki i doświadczenia życiowego. Prawidłowo odrzucił wyjaśnienia oskarżonego, a przymiotem wiarygodności obdarzył zeznania świadka S. B.. Sąd rejonowy nigdzie nie wskazał, aby doszło do tego rodzaju wątpliwości, które wymagałyby zastosowania reguły interpretacyjnej określonej w art. 5 § 2 kpk. To doprowadziło sąd rejonowy do poczynienia prawdziwych ustaleń faktycznych. Dlatego też Sąd Okręgowy nie podzielił zarzutów podnoszonych w apelacji obrońcy.

O opłacie Sąd orzekł zgodnie z art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych Dz. U. z 1983r. nr 49 poz. 223 z późn. zm.)

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy orzekł jak w wyroku.